

Взелъ търговецътъ детето, яхналъ своя алень конь и въ рани зори напусналъ селото. Пътътъ минавалъ изъ планината. Като змия се виелъ той надъ дълбоки урви и пропасти. Ето най-дълбоката урва. Долу се тъмнѣла вѣковна гора. Метналъ търговецътъ детето долу въ пропастьта. Заревала, загърмѣла, като страшно море гората.

Тамъ, дето било хвърлено детето, имало козарь. Забелязалъ той, че всѣка сутринь една коза се отдѣляла отъ стадото и чакъ вечеръ сама се връщала въ кошарата. Поискалъ да узнае кжде се губи цѣлъ день тая коза. И една сутринь трѣгналъ следъ нея. Вървѣла козата, вървѣла, навлѣзла въ дълбока урва. Козарьтъ все следъ нея. Стигнала козата до една дива лоза, която се виела и обвивала отъ всѣкжде грамадно наведено дърво. Изкачила се козата по наведения дънеръ горе въ клонитѣ. Изкачилъ се и козарьтъ. Гледа той, сплелата се въ клонитѣ лоза образувала широка люлка. Въ нея козата дои малко детенце. Взелъ козарьтъ малкото дете и го занесълъ въ кошарата. То било момченце. Кръстилъ го Найдень. Отгледалъ го. Порасло момчето. Здравъ и красивъ момькъ станалъ.

Пристигналъ веднажъ въ кошарата едъръ, възстаръ човѣкъ — търговецъ. Закупвалъ той стока: овци, кози и всѣкакъвъ добитъкъ. Хубавиятъ строенъ момькъ харесалъ на търговеца. Особено чудно му се видѣло неговото име — Найдень. Не се стѣпѣлъ и попиталъ козаря:

— Твоятъ синъ ми харесва много. Уменъ, юнакъ и хубавецъ е. Но името му не ми харесва. Защо си го кръстилъ така?

— За синъ го имамъ, но синъ не ми е, — почналъ козарьтъ и разправилъ всичко.

— Види се, отъ пѣтя горе надъ урвата е било хвърлено детето и самъ Богъ е запазилъ живота му, — завършилъ козарьтъ.

Студенъ потъ избилъ търговеца. Пребледнѣлъ. Припомнилъ си всичко, що станало преди 20 години. И страхътъ, че ще изгуби богатството си, отново го обзелъ. И решилъ да погуби момька. Закупилъ стока. Платилъ я скъпо и прескъпо и замолилъ козаря да пусне момька да я закара въ града. Козарьтъ се съгласилъ. Търговецътъ написалъ писмо и го далъ на момька.